

LEGIONÁŘSKÁ LITERATURA (Jiří Poláček)

ÚVOD

Specifickou součástí literatury o první světové válce je tzv. legionářská literatura, která zobrazuje působení našich legií v Rusku, ale i ve Francii a Itálii. Rozkvět této literatury spadá do dvacátých a třicátých let, kdy vyšlo mnoho románů, novel a povídkových souborů, knih veršů, divadelních her, knížek pro děti i memoárů. Potom nastala válečná pauza. Po roce 1948 u nás vycházely už jenom takové knihy, které legie zobrazovaly kriticky nebo zcela odmítavě. Nové tituly byly zaměřeny především na československé příslušníky Rudé armády.

ROMÁNY

Románovým dílům s legionářskou tematikou vévodí pentalogie **Rudolfa Medka** (1890–1940), známá pod názvem *Anabáze* (1921–1927). Zachycuje autorovy válečné prožitky, názory a postoje, přičemž akcentuje nacionalismus a zčásti i ideu slovanství. Podává obraz soudobého dění od vypuknutí války přes působení legií v Rusku až po jejich návrat do vlasti. Je zalidněna mnoha postavami různých národností, mezi nimiž figurují i historické osobnosti. Hodně místa v ní zabírají úvahy a diskuse, četné konflikty (především mezi legionáři a bolševiky), ale i milostné zápletky.

Rudolf Medek se legionářskou tematikou zabýval i v řadě dalších děl. Románový charakter z nich mají *Legenda o Barabášovi aneb Podivuhodná dobrodružství kapitána Mojmirá Ivánoviče Barabáše a Josefa Jelítka, sluhy jeho* (1932) a *Nanking* (1936). Titulní hrdinové prvního románu připomínají Dona Quijota a Sancha Panzu (svého času byla v tomto díle spatřována polemika s Haškovými *Osudy dobrého vojáka Švejka*), zatímco v druhém vystupují tři legionářští důstojníci, kteří se vracejí domů lodí Nanking ve společnosti tří ruských dívek.

K Medkovi bývá zhusta řazen **Josef Kopta** (1894–1962), proslulý jako autor trilogie o osudech „třetí roty“. Její části se nazývají *Třetí rota* (1924), *Třetí rota na magistrále* (1927) a *Třetí rota doma* (1934). Je v nich zachycena historie legií v Rusku v letech 1917–1920, ale objektivněji a umělecky přesvědčivěji než v Medkově pentalogii. Příznivěji než tento cyklus, byť s různými výhradami, ji přijala také dobová kritika. Kopta výtěžil ze svých legionářských zážitků ještě mnoho dalších děl. Částečně je ztvárnil i ve dvou pozdějších románových trilogiích *Jediné východisko* (1930–1936) a *Modrý námořník* (1936–1937).

Třetím významným legionářským romanopiscem je **Jaroslav Kratochvíl** (1885–1945). Od dvou předchozích autorů se liší svou jednoznačnou levicovou orientací (pro své sympatie k ruské revoluci se dostal do konfliktu s vedením legií, v roce 1919 byl dokonce za své postoje načas uvězněn), kterou také promítl do svých *Pramenů* (1934). Původně uvažoval o šestidílném cyklu s názvem *Řeka*; napsal však jenom dva díly a část

třetího, jež vyšla posmrtně v roce 1956. Ztvárnil zde dění v Rusku v letech 1916–1917, přičemž zachytil mnoho různých prostředí, společenských sil a lidských typů.

Legionářské romány psal rovněž **Pavel Fink** (1891–1965). Nejdříve vydal románovou diologii *Zajetí babylónské* (1924) a *Válčící národ* (1926), v níž obšírně vykreslil osudy českých zajatců na uralském venkově. Boje československých legií zachytil v pozdějším románu *Obrněnec hubitel* (1931). Důležitou roli v tomto díle hraje – jak napovídá jeho název – pancéřový vlak.

Do galerie tvůrců legionářského románu dále patří **Adolf Zeman** (1882–1952), z jehož pera vzešly – vedle jiných děl – tři trilogie. První z nich má název *Mrtvá baterie* (1931–1933). Je v ní vylíčeno vítězné tažení legií z Ukrajiny na Sibir a jejich strastiplné osudy ve víru ruské občanské války. Do druhé trilogie *Tři bitvy* Zeman shrnul romány evokující významné legionářské boje v Rusku (*Zborov*, 1936), Francii (*Hrdinové od Arrasu*, 1938) a Itálii (*Doss Alto*, 1938). Třetí trilogii nazval *Bouře*. Nejprve vydal román *Piráti osudu* (1935), v němž ukazuje rozpad rakousko-uherské armády v Itálii a přebíhání Čechů do zajetí, a potom *Velikou hru* (1936), přibližující dění na italské frontě a zejména formování československých legií. Závěrečná část trilogie již nevyšla.

NOVELY A POVÍDKY

Kratší prózy s legionářskou tematikou tvoří různé texty novelistického a povídkového rázu, napsané vesměs ve dvacátých a třicátých letech. V jejich výčtech však často bývá uváděna i humoreska **Jaroslava Haška** (1883–1923) *Dobrý voják Švejk v zajetí* (1917), která sice vznikla a také vyšla za Haškova působení v legiích (1916–1918), leč z obsahového hlediska je specifická. Hašek v ní podruhé – po knížce *Dobrý voják Švejk a jiné podivné historky* (1912) – modeluje svého proslulého hrdinu, přičemž mu dává podobu již dosti blízkou jeho podobě románové. Utrpení českých vojáků v ruském zajetí zachytili až další autoři, zejména **Jan Weiss** (1892–1972) v povídkovém souboru *Barák smrti* (1927), v němž vedle naturalistického líčení aplikoval i některé fantaskní prvky, a v titulní novele svazku *Bláznivý regiment* (1930).

Ruské zajetí zčásti evokuje také próza **Václava Kaplického** (1895–1982) *Gornostaj* (1936), vydaná s předmluvou Jaroslava Kratochvíla. Byla napsána krátce po autorově návratu do vlasti, avšak na svého vydavatele čekala patnáct let. Představuje autentické svědectví o zajateckých strastech, zrodu legií a jejich anabázi z Ukrajiny do Vladivostoku. Dalším spisovatelem, jenž byl příslušníkem československých legií v Rusku, je **Zdeněk Němeček** (1894–1957). Ze svých prožitků vytěžil knihu *Legionářské novely* (1920). V jejích deseti prózách zobrazuje osudy českých vojáků na haličské frontě, v ruském zajetí a v legiích.

V řadách legií bojoval i novinář, beletrista a překladatel z ruštiny **Václav Cháb** (1895–1983). Nejprve ztvárnil počátky jejich anabáze a boje u Bachmače (*Bachmač – březen 1918*, 1930) a poté ve „dvou obrazech za sibiřské války“ (*Mariinsk – Kungur* 1931) jejich činnost v dalších měsících až do ledna 1919. Bojové střetnutí u Bachmače zobrazil i **Josef Masařík** (1895–), a to v souboru sedmi próz nazvaném *Dobrovolně*

(1927). Podobně jako Cháb v něm zachytil – velmi expresivním, hutným, téměř až telegraficky úsečným stylem – ovšem i další události roku 1918.

Povídkovou legionářskou tvorbu obohatil také romanopisec **Adolf Zeman**. Do knížky *Sibiřské obrázky* (1922) shrnul třináct próz, jež evokují působení legií na Sibiři (například v Irkutsku, Omsku, ale i na venkově), portréty zdejší lidí a jejich život, ožívují různé epizody apod. Obdobný charakter mají též povídkové sbírky **Františka Kubky** *Barvy východu* (1923) a *Sedmero zastavení* (1931).

Knížka **Václava Valenty-Alfy** (1887–1954) *Sibiřské jedovatosti* (1923) je naopak zcela zaměřena na život legií, a sice od konce roku 1918 do jejich odjezdu. Kromě povídek zahrnuje humoristické črty, dopisy, verše a epigramy. Má hlavně dokumentární hodnotu. Valenta-Alfa napsal o legiích ještě několik dalších knih, většinou určených dětem a mládeži (*Hrdinové*, 1928; *Buran na magistrále*, 1929).

BÁSNICKÉ SBÍRKY

Někteří autoři ztvárnili své zážitky z legií a Ruska také ve verších. Ze známých spisovatelů k nim náleží Rudolf Medek, Josef Kopta a František Kubka, z méně známých či už zapomenutých například Oldřich Zemek, Ferdinand Písecký, Josef Nemasta, Arnošt Chamrád, Květoslav Hřivna, Jaroslav Vyplel nebo Václav Najbrt.

Rudolf Medek vydal roku 1918 v Čeljabinsku šestidílnou skladbu *Zborov*, v níž oslavil hrdiny slavné bitvy a nastínil jejich odkaz. Záhy tuto skladbu začlenil do sbírky *Lví srdce*, vydané roku 1919 v Irkutsku a poté v Praze. **Josef Kopta** básnicky zachytil svá válečná léta 1915–1918 v knížce *Cestou k osvobození* (1919, doplněné vydání 1923). Zážitky **Františka Kubky** jsou ztvárněny ve sbírce *Hvězda králů* (1925).

Autory dalších sbírek jsou **Oldřich Zemek** (1893–1967; *Hlas krve*, 1920) či **Ferdinand Písecký** (1879–1934; *Když tekla krev*, 1919). Roku 1920 vydal dvě sbírky **Josef Nemasta** (1893–1944): nejprve *Básně* a potom svazek veršů s názvem *Červený kohout*. Z této doby pochází i *Píseň slezského legionáře* (1919), jejímž autorem je básník a dramatik **Arnošt Chamrád** (1879–1925). Někteří autoři se k legionářskému tažení vraceli i po letech. Například novinář **Květoslav Hřivna** (1896–) roku 1929 přišel se svazkem „veršů z legionářova zápisníku“ *Na úsvitu*.

Podobný ráz má i sbírka brněnského učitele **Jaroslava Vyplela** (1890–1969) *Srdce vstříc* (1934), přinášející „verše o Rusku a legiích“, pozdější reminiscence a básnické překlady. Další učitel **Václav Najbrt** (1886–1942), známý i jako básník, prozaik a překladatel z ruštiny, vydal roku 1938 sbírku *Zabajkalské verše*, do níž soustředil básně napsané v Berezovce, zajateckém táboře ležícím na východ od Bajkalského jezera.

DRAMATA

Důležitou složkou legionářské literatury je i dramatická tvorba. Většinu her s touto tematikou, vytvořených a inscenovaných ve dvacátých a třicátých letech, napsali autoři

legionářských románů, povídek či básnických sbírek: Josef Kopta, Rudolf Medek, František Kubka, František Langer, Adolf Zeman. Zbylá dramata pocházejí namnoze od tvůrců, kteří vynikli spíš jinde (František Götz, Zdeněk Štěpánek).

Koptovo „drama o třech jednáních“ *Revoluce* (1925), dedikované Karlu Tomanovi, se odehrává během dvou májových dnů „v jednom uralském městě při železnici“ a „v uralském lese“. Vystupuje v něm několik ruských postav a československých legionářů. Autor prostřednictvím těchto osob ukázal rozdílný vliv revoluce na lidské osudy, přičemž rezignoval na jakékoli jednoznačné soudy. Hra vzbudila poměrně velký ohlas.

V předvečer desátého výročí vzniku samostatného československého státu – 27. října 1928 – mělo v pražském Národním divadle premiéru drama **Rudolfa Medka** *Plukovník Švec*, zobrazující bojové akce legií v roce 1918 (dobytní Penzy, boj o Kazaň, podzimní ústup). Vedle titulního hrdiny v něm figuruje mnoho dalších legionářů, nicméně jeho těžiště tvoří Švecova tragédie.

Sebevražda tohoto oblíbeného velitele měla více příčin. Medek ji však ztvárnil zkresleně a zjednodušeně, hlavní vinu přisoudil vzpurným legionářům, čímž vyvolal bouřlivé polemiky: na jeho výklad odmítavě reagovala řada přímých účastníků legionářské anabáze, diskutovalo se o něm v novinách a časopisech. Hru odmítli i mnozí recenzenti.

Vedle hry Rudolfa Medka, který ze svých válečných zkušeností vyléčil ještě drama o názorovém střetu dvou bratrů *Srdce a válka* (1930), se roku 1928 v Národním divadle hrála i hra **Františka Kubky** *Ataman Rinov*. Kubka se při jejím psaní inspiroval vlastními zážitky z území ovládaného atamanem Semjonovem.

Ve dvacátých letech se u nás hrály také hry herce a režiséra **Zdeňka Štěpánka** (1896–1968) *Transport č. 20* (1927) a *Monastýr nad tajgou* (1929); obě zachycují boje legií s Rudou armádou. Další legionářské hry přinesla až třicátá léta. Nejznámější z nich je patrně Langerova *Jízdní hlídka* (1935), jež se odehrává kdesi na Sibíři v únoru 1919. **František Langer** (1888–1965) sice již na půdu legionářského dramatu vstoupil dříve (*Vítězové*, 1923), ale výrazně se prosadil až touto hrou. Zachytil v ní střetnutí malé skupiny legionářů s bolševickým partyzánským oddílem, přičemž postihl obecnější jádro tohoto střetu a vyzvedl lidskou solidaritu.

Jiný legionářský spisovatel **Adolf Zeman** napsal „bohatýrskou hru o pěti dějstvích“ *Zborov* (1937), v níž barvitě zobrazil slavné vítězství nad Němci. Pojal ji jako kolektivní drama (vystupuje zde mnoho vojáků české, ruské i německé národnosti), laděné vlastenecky a zčásti i sociálně. Mezi legionářské dramatiky se zařadil také kritik **František Götz** (1894–1974), a to hrou *První rota* (1938).

KNÍŽKY PRO DĚTI

Část legionářské literatury je adresována dětem a mládeži. Autory těchto knížek jsou však většinou spisovatelé, kteří psali legionářskou beletrii pro dospělé: Rudolf Medek, František Langer, František Kubka, Adolf Zeman, Václav Valenta-Alfa. Zbytek je dílem autorů zaměřených na dětskou literaturu, například Arnošta Cechmajstra.

Rudolf Medek vydal knihy *Pout' dětí do Sibíře* (1920) a *O našich legiích, dětech a zvířátkách v Sibíři* (1921), příběh ruského sirotka *Kolja Mikulka* (1927) a vyprávění o přátelství českého legionářského chlapce a jeho ruského vrstevníka *František – starodružinník* (1928). Přispěl i do různých výborů a redigoval obsáhlou antologii *Za domovinu* (1930), v níž řada legionářů přibližuje mladým čtenářům činnost legií.

František Langer napsal pro mládež knížku *Železný vlk* (1920). Zařadil do ní sedm próz, jejichž část již vydal dříve (*Za cizí město*, 1919; *Pět povídek z vojny*, 1920). Vytěžil ji ze svých zážitků z ruského zajetí a legií (působil v nich jako šéflékař 1. pluku), což lze říci i o jeho knize *Pes druhé roty* (1923), dobrodružném vyprávění o jakutském psu Ráfovi, který doprovázel československé legionáře při jejich tažení Sibíří.

Další legionářské prózy pro děti a mládež pocházejí z pera **Václava Valenty - Alfya** (*Do legie*, 1924; *Povídky z vojny*, 1925; *V ruském zajetí*, 1925; *Hrdinové*, 1928; *Za hlasem krve*, 1928), **Františka Kubky** (*Povídky pro Jiříčka*, 1927), **Adolfa Zemana** (*Ne přátel se nelekali*, 1938), **Arnošta Cechmajstra** (*Koníček Olga*, 1936; *Námořník Šáša, Soňa a vlk*, 1938; *Miša a Chod'a*, 1938) nebo **Josefa Kudely** (*Pro drahocenný rukopis*, 1925).

VZPOMÍNKOVÉ KNIHY

Značnou část legionářské literatury tvoří deníkové a memoárové tituly. Některé z nich implikují beletristické prvky, jiné se blíží k historickým studiím. Většinou mají značnou dokumentární hodnotu. Napsali je vůdčí činitelé legií i jejich řadoví příslušníci, novináři a spisovatelé.

Do jisté míry k nim patří obsáhlý spis **T. G. Masaryka** (1850–1937) *Světová revoluce* (1925), v němž jeho autor evokuje i působení legií. Jiný charakter má *Deník plukovníka Švece*. Jeho první dvě části vyšly v Jekatěrinburku (1918–1919) a pak v Praze (1921), v úplnosti byl vydán – zásluhou Josefa Kudely – roku 1923; nadto z něj vyšel výbor pro děti (*Válečné zápisky*, 1933). Zachycuje Švecův život i tehdejší události od počátku války až do odjezdu legií z Ukrajiny, ale obsahuje i některé autorovy dopisy a rozmanité drobné texty. Další legionářský velitel **Radola Gajda** (vlastním jménem Rudolf Geidel, 1892–1948) napsal knihu s názvem *Moje paměti* (1921), dedikovanou Aloisu Jiráskovi. Líčí v ní zrod legií a jejich boje (především na Sibíři), jakož i své působení ve službách admirála A. V. Kolčaka.

Určitou protiváhou těchto děl je vzpomínková knížka **Františka Halase staršího** (1880–1960) *Bez legend*, přestože vyšla až v roce 1958. Halas v ní – v návaznosti na svou předchozí knihu *Kemka* (1950) – vzpomíná na léta 1914–1920: na svoji účast ve válce, zajetí a působení v legiích, z nichž byl jako přesvědčený komunista vyloučen, na následující věznění, zařazení do trestné roty a návrat domů.

Práce memoárového ražení napsalo rovněž několik tvůrců legionářské beletrie. **Pavel Fink** vydal roku 1921 tři soubory svých zpravodajských zápisků ze Sibíře (*A tak lidé žili, nežli umírali, Svatý ďábel, Umírající království*) a brzy nato dva obdobné svazky *Bílý admirál* (1922) a *Mezi mohylami* (1923), přibližující vládu admirála Kolčaka a její cen-

trum Omsk, jakož i život našich legií. Své zážitky válečného zpravodaje Fink vylíčil také v pozdější vzpomínkové knize *Voják sedmé velmoci* (1945).

Podobné memoárové dílo napsal **Oldřich Zemek**. Nazval ho *Světovým požárem* (1929) a zachytil v něm – stejně jako v knížce *Vítězství nebo smrt* (1928) – svou válečnou pout' od služby v rakousko-uherské armádě přes ruské zajetí až po činnost v legiích a návrat do vlasti. Další dvě knihy napsal autor *Zabajkalských veršů* **Václav Najbrt**. V první z nich se vrátil – tak jako v řečené sbírce – ke svému pobytu v zajateckém táboře (*Berezovka*, 1924), zatímco v druhé (*Rozlet a rozlom sibiřského bratrstva*, 1936) podal obraz legionářského tažení, přičemž se zaměřil hlavně na povolžskou frontu.

Tento výčet samozřejmě není úplný. Své vzpomínky na působení v legiích zaznamenali ještě mnozí další autoři, například **Božena Seidlová** (*Přes bolševické fronty*, 1920), **Jaroslav Hlinský** (*Ruskem a Sibiří*, 1922), **František Vondráček** (*Husité dvacátého století*, 1922; *Tragédie Ruska*, 1922), **Josef Kudela** (*S naším vojskem na Rusi*, 1922), **Otakar Hanuš** (*Marianovka*, 1924), **Jaroslav Čížmář** (*Ruské a naše vojsko v revoluci*, 1926), **Jan Hlaváč** (*Z duše i pera dobrovolce*, 1927), **Rudolf Robl** (*Taganrog*, 1928) či **Karel Svoboda** (*S vichřicí do dvou světadílů*, 1931).

OSTATNÍ PRÁCE

Do legionářské literatury lze zahrnout i takové práce, které přes svůj odborný charakter obsahují některé beletristické prvky (dnes bychom je vesměs řadili do literatury faktu), případně jsou díly spisovatelů. Náleží k nim **Kratochvílova** *Cesta revoluce* (1922, rozšířené vydání 1928), dokumentární obraz anabáze našich legií v Rusku spojený s ostrou kritikou jejich vedení. Ve své době tato kniha vzbudila velkou, leč značně rozpornou odezvu.

Dokumentární povahu mají rovněž některé práce **Rudolfa Medka**: *Blaník* (1921), *Do nejkrásnější země světa* (1922), *Česká pout' do Itálie* (1925), *Veliký pochod Čechoslováků Ruskem a Sibiří* (1929), *Pout' do Československa* (1929–1934). Medek redigoval – spolu s Josefem Koptou a Františkem Langerem – též sborníky *Zborov 1917–1937* (1937) a *Od Zborova k Bachmači* (1938). Svou hrou *Plukovník Švec* dal popud k vzniku knížky **Bohumila Příkryla** *Sibiřské drama* (1929), jež kromě polemiky s touto hrou dokresluje historii legionářské anabáze.

Přehled legionářské literatury je možno ještě doplnit pětisvazkovými *Cestami odboje* (1926–1929), které redigoval **Adolf Zeman**, a „obrázkovou kronikou československého revolučního hnutí na Rusi“ s názvem *Za svobodu* (1924–1926).

Jak vidno, literatura s legionářskou tematikou představuje velice bohatý, žánrově rozrůzněný celek, tvořený bezpočtem děl i autorů. Mnohé knihy měly už v době svého vzniku především dokumentární cenu, kterou mají dosud. S uměleckou kvalitou to bylo horší (valná část legionářských knížek byla ostatně pokládána za lidovou četbu), některé tituly však ve zkoušce času obstály. V meziválečném období bylo několik legionářských děl

zfilmováno (*Plukovník Švec*, 1929; *Třetí rota*, 1931; *Jízdní hlídka*, 1936; *Zborov*, 1939). Dnes je anabáze našich legií předmětem zájmu historiků, eventuálně tvůrců historické prózy.

LITERATURA

- Čapek, Karel: *Hovory s T. G. Masarykem*. Čs. spisovatel, Praha 1991
Dějiny české literatury, IV. Victoria Publishing, Praha 1995
Fic, V. M.: *Čs. legie v Rusku a boj za vznik Československa 1914–1918, I II*. Praha 2006, 2007
Gajda, Radola: *Moje paměti*. Bonus A, Brno 1996
Götz, František: *Český román po válce*. František Borový, Praha 1936
Gregorovič, Miroslav: *Legie (Zač jsme bojovali 1914–1918)*. Reflex 2, 1991, č. 37–43 (9. 9 - 21. 10.)
Klimek, Antonín - Hofman, Petr: *Vítěz, který prohrál. Generál Radola Gajda*. Paseka, Praha - Litomyšl 1995
Křížek, Jaroslav: *Němci, Lenin a čs. legie*. Vyšehrad, Praha 1997
Kudela, Josef: *Československá anabáze v Rusku*. Čs. obec sokolská, Praha 1928
Langer, František: *Železný vlk*. Mladá fronta, Praha 1994
Legie a múzy. Literární archiv 40. PNP, Praha 2008
Novák, Arne – Novák, J.V.: *Přehledné dějiny literatury české*. Atlantis, Brno 1995
Ottův slovník naučný nové doby, III/2. Jan Otto, Praha 1935
Pichlík, Karel - Klípa, Bohumír - Zabloudilová, Jitka: *Českoslovenští legionáři (1914–1920)*. Mladá fronta, Praha 1996
Pinz, Radko: *Cesta Jaroslava Kratochvíla*. Nakladatelství politické literatury, Praha 1964
Příkryl, Bohumil: *Sibiřské drama*. Čin, Praha 1929
Pytlík, Radko: *Jaroslav Kratochvíl*. Academia, Praha 1980
Sak, Robert: *Anabáze. Drama československých legionářů v Rusku (1914–1920)*. Nakladatelství H & H, Jinočany 1996